

Marek Amanowicz został zatrzymany w dniu 3 grudnia 1982 r. Wówczas wydano wobec niego decyzję o tymczasowym aresztowaniu i osadzono w Areszcie Śledczym w Radomiu. Toczyło się przeciw niemu postępowanie sądowe w związku ze sporządzaniem w celu rozpowszechniania ulotek i innych materiałów o treściach antypaństwowych, które zakończyło się sporządzeniem aktu oskarżenia. Wyrokiem Wojskowego Sądu Garnizonowego w Kielcach z dnia 25 lutego 1983 r. został uznany winnym popełnienia zarzucanych mu czynów i skazany na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem na 2 lata oraz pokrycie kosztów sądowych. Pan Marek Amanowicz był pozbawiony wolności w okresie od 3 grudnia 1982 r. do 25 lutego 1983 r.

Jan Kazimierz Bednarczyk po powstaniu Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w 1980 r. był aktywnym działaczem Komisji Zakładowej Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w Elektrowni Kozienice i redaktorem związkowego biuletynu tego zakładu. Po wprowadzeniu stanu wojennego nie zaprzestał działalności związkowej. Zajmował się m.in. kolportowaniem ulotek i czasopism (Biuletynu „Mazowsze”) w elektrowni i na terenie Kozienic oraz był podejrzewany przez Służbę Bezpieczeństwa o organizowanie wrogich akcji w postaci malowania napisów. W maju 1982 r. po internowaniu grupy pracowników elektrowni prowadzących nielegalną działalność kontynuował ją (m.in. poprzez wywieszenie flagi z napisem „Solidarność” w dniu 01-05-1982 r.), wszedł w skład Zakładowego Komitetu Oporu „Solidarności” którym kierował. W związku z tym w dniu 24-05-1982 r. został zatrzymany, a w dniu 26-05-1982 r. decyzją komendanta wojewódzkiego MO w Radomiu (z dnia 25-05-1982 r.) został internowany w Ośrodku Odosobnienia w Kielcach. Pan Jan Bednarczyk przebywał kolejno w ośrodkach odosobnienia: od 27-05-1982 r. w Kielcach, od 08-07-1982 r. w Łupkowie, od 03-08-1982 r. w Rzeszowie oraz od 28-09-1982 r. w Uhercach, skąd został zwolniony w dniu 09-10-1982 r. (na podstawie decyzji komendanta wojewódzkiego Milicji Obywatelskiej w Radomiu o uchyleniu internowania z 08-10-1982 r.). Ww. był pozbawiony wolności w okresie od 24-05-1982 r. do 09-10-1982 r.

Wiesław Chudoba był członkiem Niezależnego Zrzeszenia Studentów. Po wprowadzeniu stanu wojennego i delegalizacji Niezależnego Zrzeszenia Studentów wielu jego działaczy zostało aresztowanych. Pan Wiesław Chudoba, będąc studentem IV roku Uniwersytetu Wrocławskiego, został internowany w dniu 23 marca 1982 r. Zarzucono mu prowadzenie działalności, która w okresie stanu wojennego rodziła niebezpieczeństwo wzmaganie napięć społecznych. Został przyjęty do Ośrodka Odosobnienia w Grodkowie

w dniu 24 marca 1982 r. Ww. był internowany w okresie od 23 marca 1982 r. do 29 kwietnia 1982 r.

Jerzy Stanisław Kasiński był członkiem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”. Po zdelegalizowaniu związku i wprowadzeniu stanu wojennego nie zaprzestał swojej działalności i utrzymywał bliskie kontakty z innymi działaczami „Solidarności” oraz „Solidarności” Rolników Indywidualnych. Zajmował się m.in. kolportażem podziemnych publikacji. W związku z tą działalnością pozostawał w zainteresowaniu Służby Bezpieczeństwa. W dniu 24 kwietnia 1987 r. w miejscu zamieszkania Pana Jerzego Kasińskiego dokonano przeszukania, podczas którego odnaleziono kilkadziesiąt różnego rodzaju wydawnictw wydanych przez podziemne struktury opozycji, zdjęcia, znaczki pocztowe „Solidarności” itp., które zakwestionowano. Wydział Śledczy Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w Radomiu w dniu 11 maja 1987 r. skierował przeciwko niemu wniosek o ukaranie pod zarzutem gromadzenia i przechowywania z zamiarem rozpowszechniania nielegalnych wydawnictw w celu wywołania niepokoju publicznego lub rozruchów. Kolegium w dniu 25 maja 1987 r. ukarało go grzywną w kwocie 40.000 zł, 1000 zł kosztów postępowania oraz przypadkiem zakwestionowanych przedmiotów. W dniu 27 maja 1987 r. adwokat Pana Jerzego Kasińskiego odwołał się od orzeczenia, a podczas rozprawy w II instancji przed Kolegium ds. Wykroczeń przy Wojewodzie Radomskim orzeczenie z I instancji zostało utrzymane w mocy.

Edward Kowalczyk był aktywnym działaczem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”. Po zdelegalizowaniu związku i wprowadzeniu stanu wojennego podjął dalszą działalność niepodległościową w podziemnych strukturach „Solidarności”. W ramach tej działalności m.in. koordynował druk nielegalnych ulotek. Pan Edward Kowalczyk został osadzony w Areszcie Wojewódzkiego Urzędu Spraw Wewnętrznych w dniu 28 września 1983 r., z którego został zwolniony dwa dni później. Powodem zatrzymania na 48 godzin było podejrzenie o współudział w wykonywaniu nielegalnych materiałów o treści antypaństwowej. Miał także pośredniczyć w wynajmie mieszkania na druk ulotek. Był aktywnym uczestnikiem Duszpasterstwa Rolników w kościele św. Jana w Radomiu, działał również w grupie osób czuwających każdego miesiąca przy grobie ks. Jerzego Popiełuszki. Uczestniczył we wszystkich rocznicowych uroczystościach organizowanych przez podziemne struktury „Solidarności” w Radomiu, a także przywoził z Warszawy literaturę bezdebitową i prowadził jej kolportaż.

Waldemar Zdzisław Kowalski, po zdelegalizowaniu Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”, był współtwórcą i członkiem struktur podziemnych, związanych z Tymczasową Komisją Terenową Ruchu Oporu Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w Pionkach. Od 1986 roku był członkiem Tymczasowej Komisji Terenowej. Był jednym z uczestników tzw. Klubu Wolnościowego działającego w ramach Klubu Inteligencji Katolickiej. Pozostawał w ścisłym kontakcie ze środowiskami lubelskiego podziemia oraz utrzymywał kontakt korespondencyjny z Danutą i Lechem Wałęsami (1987 r.). Zajmował się m.in. kolportażem ulotek i innych materiałów bezdebitowych. Podczas przeszukania w jego miejscu zamieszkania dokonanego w 1987 r. odnaleziono nielegalne wydawnictwa. W związku z tą działalnością Pan Waldemar Zdzisław Kowalski pozostawał w czynnym zainteresowaniu Służby Bezpieczeństwa; był m.in. przesłuchiwany. W jego miejscu zamieszkania dokonywano tajnych przeszukań, stosowano podsłuch telefoniczny, perlustrację korespondencji. W 1989 r. został wybrany wiceprzewodniczącym Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w Zakładzie Tworzyw Sztucznych „Pronit” w Pionkach.

Krystyna Kwaśnik od 1981 r. była czołową działaczką Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w Radomskiej Wytwórni Telefonów. Uczestniczyła m.in. w audycjach nadawanych przez zakładowy radiowęzeł. W związku ze swoją działalnością znalazła się wśród osób przewidzianych do internowania po wprowadzeniu stanu wojennego. Po zdelegalizowaniu związku nie zaprzestała swojej działalności. W dniu 17 lipca 1982 r. była jedną z czterech osób, które interweniowały u dyrektora Radomskiej Wytwórni Telefonów w sprawie kolegi zwolnionego z pracy. Gdy sprzeciw ten nie przyniósł oczekiwanego rezultatu, Pani Krystyna Kwaśnik w dniu 24 lipca 1982 r., wraz z innymi pracownikami-członkami byłego Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” (łącznie ok. 400 osób) wyszła przed biurowiec. Zgromadzeni domagali się przywrócenia do pracy zwolnionego kolegi. W tym czasie na terenie zakładu pojawiły się pisane na maszynie ulotki informujące o przyczynach protestu. Ponadto Pani Krystyna Kwaśnik w tym czasie i w latach późniejszych (do 1986 r.) utrzymywała liczne kontakty z byłymi działaczami związku z terenu Radomia i Warszawy. Brała udział w tajnych spotkaniach grupy działaczy podziemnej „Solidarności”.

Kazimierz Eugeniusz Mosiołek wziął czynny udział w strajku mającym miejsce w Radomiu w dniu 25 czerwca 1976 r. W związku z tym został zatrzymany i skierowano przeciw niemu wniosek do Kolegium do Spraw Wykroczeń przy Prezydencie Miasta Radomia o ukaranie w trybie przyspieszonym. Na rozprawie z dnia 27 czerwca 1976 r. został skazany na 1 miesiąc

aresztu w związku z uznaniem za winnego zarzucanego mu czynu, tj. że w dniu 25 czerwca 1976 r. w Radomiu przy ul. Żeromskiego przy Urzędzie Wojewódzkim brał udział w zakazanym zgromadzeniu, obrzucając budynek kamieniami. Pan Kazimierz Mosiołek został w tym dniu osadzony w Areszcie Śledczym w Białymstoku a od 15 lipca 1976 r. w Areszcie Śledczym w Radomiu. Na kolejnej rozprawie w dniu 20 lipca 1976 r. sąd uznał go winnym i skazał na 3 miesiące aresztu oraz 1000 zł nawiązki na Polski Czerwony Krzyż. Na poczet kary zaliczono mu okres przebywania w areszcie od 25 czerwca 1976 r. Mimo powyższego wyroku Pan Kazimierz Mosiołek został zwolniony z aresztu 25 lipca 1976 r. Ww. był pozbawiony wolności w okresie od 25 czerwca do 25 lipca 1976 r.

Wiesław Tadeusz Mrozowicz wziął czynny udział w strajku mającym miejsce w Radomiu w dniu 25 czerwca 1976 r. W związku z tym został zatrzymany a jego sprawa została skierowana do sądu w trybie przyspieszonym. Sąd Rejonowy w Radomiu orzekł karę 2 miesięcy pozbawienia wolności (kara od 25 czerwca 1976 r. do 25 sierpnia 1976 r.). Do Aresztu Śledczego w Kielcach został przewieziony w dniu 28 czerwca 1976 r. Tuż po zatrzymaniu przechodził tzw. „ścieżki zdrowia”. Z aresztu został zwolniony w dniu 25 sierpnia 1976 r.

Zbigniew Kazimierz Owczarek był w latach 1982-1989 działaczem podziemnych struktur „Solidarności” w Radomskim Przedsiębiorstwie Inżynieryjnym. Należał do grupy (tzw. piątka) działaczy podziemnych struktur „Solidarności”, którzy dokonali w wyniku wyborów (w dniu 19 lutego 1983 r.) przejęcia Samorządu Robotniczego. Pan Kazimierz Owczarek zajmował się na terenie zakładu kolportażem m.in. znaczków „Solidarności”, literatury bezdebitowej. Ponadto prowadził zbiórki pieniężne na potrzeby udzielenia pomocy członkom rodzin osób internowanych oraz prowadzenie działalności związkowej (w tym druk i kolportaż wydawnictw). Mimo przesłuchań przez Służbę Bezpieczeństwa oraz objęcia jego osoby kontrolą operacyjną Pan Zbigniew Owczarek nie zaprzestał tej działalności. W dniu 23 maja 1984 r. w jego mieszkaniu dokonano przeszukania. Odnaleziono wówczas literaturę bezdebitową a Pan Zbigniew Owczarek został zatrzymany na 48 godzin. Był jednym z sygnatariuszy (i zbierających podpisy) petycji pracowników Radomskiego Przedsiębiorstwa Inżynieryjnego z dnia 26 września 1988 r., wręczonej dyrekcji przedsiębiorstwa, przesłanej także Lechowi Wałęsie, Czesławowi Kiszczałowi, Zbigniewowi Romaszewskiemu oraz Sejmowi PRL, w której domagali się m.in. reaktywowania Niezależnego Samorządowego Związku Zawodowego „Solidarność” oraz przywrócenia do pracy osób zwolnionych i szykanowanych w latach 1981-1988 za przekonania i działalność związkową. Pan Zbigniew Owczarek z dniem 21 lutego 1989 r. wszedł w skład Tymczasowej Komisji Zakładowej

Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”, mającej przygotować przysłą Komisję Zakładową tego związku.

Jerzy Pierzchała był przewodniczącym Komisji Zakładowej Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” (dalej NSZZ „Solidarność”) w Zakładzie Transportu Energetyki w Radomiu, a zarazem przewodniczącym Komisji ds. zagospodarowania maszyn, powołanej w październiku 1980 r. Pełnił funkcję wiceprzewodniczącego Międzyzakładowej Komisji Regionalnej NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska. Był delegatem na zjazd krajowy NSZZ „Solidarność”. Był jedną z osób z terenu Radomia przewidzianą do internowania. Nie doszło do tego gdyż Pan Jerzy Pierzchała ukrywał się od dnia 13 grudnia 1981 r. do 28 marca 1983 r. (w lutym 1982 r. wydano zarządzenie o krajowym poszukiwaniu ww. wraz z adnotacją, że w przypadku odnalezienia należało go internować). Pomimo tej sytuacji Pan Jerzy Pierzchała nie zaprzestał swej działalności opozycyjnej. Brał m.in. udział w tajnych spotkaniach z byłymi działaczami NSZZ „Solidarność” a także w wytwarzaniu oraz kolportażu materiałów bezdebitowych. W czasie tej działalności był parokrotnie zatrzymywany na 48 godzin a w jego miejscu zamieszkania wielokrotnie dokonywano rewizji. Był również karany Kolegium ds. Wykroczeń przy Prezydencie Miasta Radomia w związku z rozpowszechnianiem literatury bezdebitowej (wydawnictwa "UFO" i "Rzecz Sumienia") oraz udziałem w rozprawie przedstawicieli opozycji. W 1986 r. powstała jawna Tymczasowa Rada NSZZ „Solidarność”, która zastąpiła istniejącą wcześniej Tymczasową Komisję Międzyzakładową NSZZ „Solidarność” Ziemia Radomska. W jej zarządzie znalazł się z m.in. Pan Jerzy Pierzchała. W związku z tym przeprowadzono z nim rozmowy profilaktyczne. Został również zatrzymany na 48 godzin.

Marek Franciszek Siedlecki w latach 1980-1981 był członkiem Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” w Zakładach Metalowych im. gen. Waltera. Po wprowadzeniu stanu wojennego i delegalizacji „Solidarności” nie zaprzestał swej działalności. Brał czynny udział w drukowaniu oraz kolportażu prasy podziemnej (m.in. *Wolnego Robotnika*, *Biuletynu Informacyjnego Zakładów Metalowych – Solidarność*, *Biuletynu Solidarności Mazowsze*). Ponadto niósł pomoc rodzinom internowanych i represjonowanych m.in. organizując na ich rzecz składki pieniężne. W 1988 r. był inicjatorem powstania Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność”, zarówno w zakładzie pracy, jak i w Międzyzakładowej Komisji Regionalnej Ziemia Radomska.

Andrzej Świętyński wziął czynny udział w strajku mającym miejsce w Radomiu w dniu 25 czerwca 1976 r. W związku z tym został zatrzymany. W dniu 27 czerwca 1976 r. skierowano wobec niego do Kolegium do spraw Wykroczeń przy Prezydencie Miasta Radomia wnioski o ukaranie w trybie przyspieszonym. Został skazany na 2 miesiące aresztu (od 25 czerwca 1976 r. do 25 sierpnia 1976 r.). W dniu 28 czerwca 1976 r. umieszczono go w Areszcie Śledczym w Białymstoku, skąd 29 lipca 1976 r. przewieziono go do Aresztu Śledczego w Radomiu. Decyzją Komisji Orzecznictwa do spraw Wykroczeń przy Wojewodzie Radomskim, która uchyliła w trybie nadzoru orzeczenie Kolegium do Spraw Wykroczeń przy Prezydencie Miasta Radomia z dnia 27 czerwca 1976 r., został zwolniony z aresztu w dniu 30 lipca 1976 r.

Andrzej Trzosek wziął czynny udział w strajku mającym miejsce w Radomiu w dniu 25 czerwca 1976 r. W związku z tym został zatrzymany i orzeczeniem Kolegium ds. Wykroczeń przy Prezydencie Miasta Radomia wydanym w trybie przyspieszonym w dniu 27 czerwca 1976 r. ukarany 3 miesiącami ograniczenia wolności (od 25 czerwca do 25 września 1976 r.) z podaniem do publicznej wiadomości. Obwiniono go o to, że 25 czerwca zakłócił porządek publiczny i rzucał kamieniami w funkcjonariuszy MO. W dniu 28 czerwca 1976 r. osadzono go w Areszcie Śledczym w Białymstoku. Na mocy decyzji Komisji Orzecznictwa do spraw Wykroczeń przy Wojewodzie Radomskim uchylono w trybie nadzoru orzeczenie Kolegium do Spraw Wykroczeń przy Prezydencie Miasta Radomia. Z aresztu został zwolniony w dniu 31 lipca 1976 r.

Stefan Ukleja został zatrzymany w dniu 29 czerwca 1976 r. przez umundurowanych funkcjonariuszy Milicji Obywatelskiej w poczekalni Sądu Rejonowego w Radomiu pod zarzutem próby odbicia więźniów zatrzymanych za udział w wydarzeniach radomskiego Czerwca '76. Zawieziono go razem z innymi zatrzymanymi do Komendy Miejskiej Milicji Obywatelskiej, a następnie w trybie przyspieszonym postawiono przed Kolegium do Spraw Wykroczeń przy Prezydencie miasta Radomia. Podczas rozprawy nie pozwolono mu skorzystać z obrońcy, jak również nie przesłuchano innych świadków poza funkcjonariuszami Milicji Obywatelskiej. Kolegium zastosowało wobec niego najsurowszy wymiar kary przewidziany za występki, którego popełnienie mu zarzucono. Wskutek tego orzeczenia Pan Stefan Ukleja, zatrudniony wówczas w Państwowym Ośrodku Maszynowym w Strzałkowie, przebywał w areszcie od dnia 29 czerwca 1976 r. do 31 sierpnia 1976 r. Ponadto po przywróceniu do pracy utracił urlop, premię, nagrody, prawo do 13 pensji a jego wynagrodzenie obniżono o 2 grupy zarobków.

Janusz Marian Wileńczyc wziął czynny udział w strajku mającym miejsce w Radomiu w dniu 25 czerwca 1976 r. W związku z tym został zatrzymany i orzeczeniem Kolegium ds. Wykroczeń przy Prezydencie Miasta Radomia, wydanym w trybie przyspieszonym w dniu 27 czerwca 1976 r., ukarany 1 miesiącem aresztu (od 25 czerwca 1976 r. do 25 lipca 1976 r.). Obwiniono go o to, że 25 czerwca zakłócił porządek publiczny. Podczas zatrzymania i pobytu w areszcie był wielokrotnie pobity oraz przechodził tzw. „ścieżki zdrowia”. W dniu 28 czerwca 1976 r. osadzono go w Areszcie Śledczym w Białymstoku, a w dniu 22 lipca 1976 r. przewieziono do Aresztu Śledczego w Radomiu, skąd zwolniono go w dniu 25 lipca 1976 r. Ww. był pozbawiony wolności w okresie od 25 czerwca do 25 lipca 1976 r. Został również w dn. 26 czerwca 1976 r. zwolniony z pracy.

Józef Zagożdżon od 1982 r. pracował w Radomskim Przedsiębiorstwie Inżynieryjnym i Zmechanizowanych Robót Ziemnych (RPIiZRZ) w Radomiu. W dniu 26-11-1982 r. był jedną z osób, które rozkolportowały w zakładzie około 20 ulotek. Brał udział w spotkaniu z byłym przewodniczącym Międzyzakładowej Komisji Regionalnej Niezależnego Samorządnego Związku Zawodowego „Solidarność” Ziemia Radomska Andrzejem Sobierajem, które odbyło się w dniu 25-01-1983 r. na terenie zakładu pracy. Pan Józef Zagożdżon kolportował ulotki oraz rozprowadzał wśród załogi tzw. cegiełki na pomoc dla byłych działaczy „Solidarności” i ich rodzin oraz otrzymywał i rozpowszechniał podziemną prasę bezdebitową, m.in. „Ziemia Radomska”, „Biuletyn Radomski”, „Solidarność Tygodnik Mazowsze”, czasopismo „Hutnik”. W związku z jego działalnością wielokrotnie przeprowadzano z nim rozmowy profilaktyczno-ostrzegawcze. Pan Józef Zagożdżon został zatrzymany w dniu 23-05-1984 r. po tym, gdy w trakcie przeszukania znaleziono u niego znaczne ilości materiałów o treści antypaństwowej. Zwolniono go nazajutrz. W dniu 20-07-1984 r. Prokuratura Rejonowa w Radomiu wydała postanowienie o uznaniu za dowody rzeczowe literatury bezdebitowej znalezionej m.in. podczas ww. przeszukania u Pana Józefa Zagożdżona. Z ustaleń Służby Bezpieczeństwa z czerwca 1984 r. wynikało, że podczas wyjazdów służbowych do Zwolenia prowadził on kolportaż nielegalnych czasopism i działał prętnie w podziemnych strukturach „Solidarności”.